

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 26. sušca 1885.

List 13.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

51. Jezusovo obsodjenje.

Še veliko bi bilo iz Jezusovega življenja nam v poduk in spodbudo povedati; ali ker smo le poglavitne njegove čednosti premišljevali, se hočemo zdaj samo še pri njegovem obsojenju, terpljenju in umiranju nekoliko pomuditi.

Kolikorkrat si Jezusa po nedolžnem obsojenega in kaznovanega v duhu predstavljam, vselej me neka čudna groza obide in nedopovedljivo spoštovanje me do njega navdaja. In nobenkrat se mi Jezus ne zdi večji, kakor takrat, ko pred krivičnimi sodniki Anam, Kajfom, Herodom in Pilatom stoji! Na eni strani Jezus, sama nedolžnost, katerega še njegovi naj hujši sovražniki niso mogli enega samega greha prepričati, kot zatoženi in obsojeni; — na drugi strani pa krivični sodniki, ktere je gonila sama strast, nevošljivost in hudobija! In kako lepo, častitljivo in mirno se Jezus obnaša pred svojimi zagrizenimi sodniki! Že to obnašanje samo kaže, kako je nedolžen. Kdaj je še kateri zatoženec tako mirno stal pred svojim sodnikom? Miren je pa mogel le zato biti, ker mu ne vest, pa tudi noben človek v resnici ni mogel kaj napačnega očitati; miren je mogel zato biti, ker so njegove dela zanj govorile, ker se je lahko skliceval le na brezštevne dobrote, ktere je povsod skazoval.

Pač lahko bi bil sodnikom zaklical, kar je popred že enkrat Judom rekel, ki so ga hotli kamnjati: Veliko dobrih del sem vam pokazal od svojega Očeta, zavoljo katerega teh del me hočete kamnjati (me hočete obsoditi in umoriti)? V njegovem obnašanju pa tudi ni nikake prederznosti, kakor jo nekteri fanatični obtoženci skazujejo, kakor da bi jim na obsodbi nič ne bilo ležeče. Na kriva pričevanja nič ne odgovarja, ker so tako abotni, prisiljena, da se njih ničevost na prvi pogled lahko spozna in se jim vidi, da so le najete in kupljene; na stvarne reči pa mirno odgovarja in jih z malo besedami zavrača in se za svojo nedolžnost poteguje; tako postavim, ko pred velikim duhovnom hlapcu pravi, ki ga je udaril: Ako sem hudo govoril, spričaj od hudega; ako pa prav, kaj me biješ? (Jan. 18, 25.)

Tako zopet, ko je na Kajfovo vprašanje: Ali si ti Kristus, Sin Božji? odgovoril: Ti praviš, da sem (to

je: Res sem Sin Božji)! Ravno tako se mirno brani pred Pilatom in mu na vprašanje: Ali si ti res kralj? odgovori: Jest sem. pa moje kraljestvo ni od tega sveta! Pred Herodom doslednje molči — pred vsemi sodniki pa se ponižno podverže krivični sodbi, ker hoče za nas terpeti in nam tudi v tem naj lepši zgled dati.

Kako častitljivo je to Jezusovo obnašanje, kako zaničljivo pa je nasproti obnašanje njegovih sodnikov! Iz vse evangelijske zgodbe se kaže, kako se ti sodniki lové, kako vsaj navidezni vzrokov iščejo, kako krivih prič najemajo, da bi ga mogli obsoditi; in če si Kajfa tudi obleko preterga, in če si Pilat tudi pričo ljudstva roke umije, v serci sta vendar oba prepričana, da sta krivo obsodila, in sama sebi ne verjameta. Čudna prikazen! Jezus je sicer k smerti obsojen, ali premagani pa so sodniki, zato ker je na Jezusovi strani nedolžnost, pri sodnikih pa očitna krivica! — In kakšen prizor bo za te sodnike na sodnji dan, ko se bodo osode spremenile, ko bode Jezus sodnik, njegovi nekdanji sodniki pa zatoženci! Na to spremembo merijo nekako Jezusove besede, ktere je Kajfu in zbranim starašinam govoril: Povem vam; posihmal bote videli Sinu človekovega sedeti na desnici Božji in priti v oblakih neba! (Mat. 26, 64.) Kakor bi bil hotel reči: Kajfa in vi drugi sodniki, ki zljaj nočete verovati, da sem jest res Sin Božji (dasiravno vas moji čudeži in vse moje življenje k temu mora), spoznali bote to resnico, in se prepričali na sodnji dan, ko bom vse — in tudi vas — prišel sodit. Zdaj vi mene sodite in po krivici; takrat pa bom jest vas sodil, pa vas bom sodil po pravici!

Kaj se moremo iz tega Jezusovega obnašanja in iz obnašanja njegovih sodnikov učiti?

Od Jezusa se učimo, kako se nam je obnašati, kadar nas ljudje po krivem ali sploh hudobno sodijo. Večkrat namreč se zgodi, da ljudje naše resnične slabosti in grehe očitno presoajo, z veseljem raznašajo in tudi po svoje pačijo in vekšajo; tudi se zgodi, da nas včasih prav po krivem sodijo, naša dobra dela manjšajo, ali pa jim slabe namene podtikujejo. Kaj nam je v takih okoliščinah početi? Takrat glejmo in mislimo na Jezusa, po krivem obsojenega. — Ako je res, kar ljudje o nas govoré, potem sprejmimo to za kazen in pokoro; in naj nas ravno ta hitra in huda obsodba še bolj čuječe, previdne in ponižne dela, ter ponovljenega padca varuje. Ako nas pa ljudje po krivem sodijo, takrat svojo nedolž-

Dost mirno in brez strasti po Jezusovem zgledu branimo in recimo: Naj se nam popred skaže, kar se o nas govori; ako pa ni res, naj se o nas molči! — Če pa ljudje le govoré in nas ne nehajo po krivem soditi, pa vso reč Bogu izročimo in na Jezusa pravičnega sodnika se zanašamo. Svesti si svoje nedolžnosti, prepustimo Jezusu, da našo nedolžnost razodene; ako že tukaj tega ne stori, pri sodbi nam bo gotovo pravica došla; takrat bo vse razodeto in tudi naša nedolžnost se bo pokazala.

Kaj pa se od krivičnih sodnikov učimo? — Od teh se pa učimo, da ne smemo nikogar po krivem obsojevati. Pri nobeni reči se namreč človek tako lahko ne zmoti, kakor ravno pri sodbah o svojem bližnjem. Če tudi kakšno očitno pregrešno djanje vidimo in ga tajiti ne moremo; ali so nam pa vselej razmére in okoliščine znane, ki so to ali uno hudobijo sprožile in spremljevale? ali moremo namen vedeti, in presojevati skrivne misli bližnjega, ki so samo Bogu znane? In če bližnjega v kaki reči sodimo, ali moremo reči, da do nas pa skušnjava ne more; ali ni mogoče, da se tudi sami v ravno tisti reči pregrešimo ali še v kaki hujši, kakor nas svari sv. Pavel ki piše: O človek, v čimur družega sodiš, sam sebe sodiš; ravno to namreč delaš, kar sodiš! (Rom. 2, 1.) Ker tedaj nismo vsegavedni, so tudi naše sodbe in natančevanja tolikrat krive in pregrešne; pravično sodbo zamore le Bog storiti. Zato nas zopet opominja sv. Pavel v 1. listu do Korinčanov (4, 5.), rekoč: Ne sodite tedaj pred časom, dokler gospod ne pride, kateri bo razsvetlil, kar je v temi skritega in bo razodel misli serc. In Jezus sam nam ta nauk tako oestro in močno priporoča, ko pravi: Ne sodite, in ne bote sojeni; ne pogublajte, in ne bote pogubljeni! (Luk. 6, 37.)

Molitev.

O Jezus, moj učenik in prihodnji sodnik! O kako se mi smiliš, ko te vidim pred krivičnimi sodniki zvezanega stati, ko te slišim po nedolžnem tožiti, in po krivici k smerti obsoditi. Zavoljo tvojega obsojenja, o Jezus, mi daj gnado, da bom tudi jest krive sodbe svojega bližnjega voljno prenašal, da se ne bom jezil in hudoval, temuč da bom mirno svojo nedolžnost branil, ako nisem kriv, vso sodbo in maščevanje pa tebi pripustil. Ob enem pa tudi sklenem, da sam ne bom nikogar po krivem sodil, da bom slabosti bližnjega še raji zmanjševal, kolikor je dopuščeno, prikrival, in če že ne bo kazalo ter se smelo skrivati, da ga bom vsaj v ljubezni zagovarjal. Res, moj Jezus; drugih ne bom sodil; sebe pa hočem oestro soditi. Kdo sem jest, do bi druge sodil; kam se bom potem djal, ko bodeš ti mene sodil sodnji dan? O Gospod Jezus, s psalmistom trepečem strahom, zakaj Tvoje sodbe se bojim! In ravno zato, ker se Tvoje sodbe bojim, ne bom v prihodnje več bližnjega hudobno ali po krivem sodil, drugih sodbe pa mirno in voljno prenašal, posebno pa, da bom sebe večkrat pri spovedi oestro sodil, da bom usmiljenje najdel pred Tabo tisti dan, ko bodeš prišel v oblakih neba sodit žive in mertve. Amen.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Na sv. Jožefa dan po veliki maši so milgsp. knez in škof prav slovesno vmestili novega kanonika „ad Baculum“ preč. g. dr. Jan. Kulavica. Ob eni je bil pri Njih milosti častni obed, na katerega je bil povabljen prečast. kapitelj z gosp. proštom Jož. Zupanom na čelu, proš. dr. Ant. Jarc, semeniško vodstvo in še nekaj drugih gospodov. Visokočastiti gostovatelji

so v prelepi zdravici naznanili veselje, da je v novem gosp. kanoniku tako znamenita pomoč poverjena naši škofiji, semenišu dan tako skušen in v vsakem oziru izversten vodja; in napili so tudi pričujočemu odličnemu godovnjaku proštu Jožefu Zupanu, ki so v teku premnogih let toliko dobrega storili za mesto in zlasti za stolno cerkev. Oba gospoda sta se v ravno tako lični kakor tehtni besedi zahvalila za odlično počestjenje.

Naslednji dan, 20. t. m., so se premilostni gospod knez in škof z gg. kanonikoma Klunom in Kulavcem podali na Dunaj.

Čast. gosp. Jož. Lesar, ki je ravno doveršil svoje višji bogoslovske nauke na Dunaju in postal doktor sv. pisma, se je te dni vernil v svojo domovino. Častitamo iz serca!

Č. g. Ant. Zupan, kaplan v Kočevski Reki, postal je vojni kaplan pomorski.

Preblagi gosp. župnik Jakop Fada v Polhovem gradu je hudo obolel, ter bodi prijateljem priporočen v molitev.

Iz Ljubljane. Rokodelski gg. pomočniki so sv. Jožefa dan imeli prav ginljivo opravilo v mestni farni cerkvi sv. Jakopa. Prišli so v cerkev ob sedmih zjutraj skupaj s svojo zastavo na čelu in imeli sv. mašo, pri kateri sta dva gg. mojstra stregla, dva pomočnika sta pa svetila z baklama v rokah. Posebno lepo in ginljivo je bilo, ko je med sv. mašo veliko število rokodelcev pristopilo k Božji mizi.

Zvečer o polišestih so pa rokodelski dečki napravili kaj prijazno veselico v družbenih prostorih. Na prvo je g. grajski kurat Al. Puc jim prav lepo pojasnoval, kako koristno, prijetno, potrebno in zaslužljivo je delo za človeka. Potem so dečki z veselim petjem pod vodstvom č. g. P. Angelika in z živimi govorčki in deklamacijami obilno pričujočo množico tako razvedrovali, da je bilo vse dobre volje. Poslednjič pa so bili dečki obdarovani s kosci obleke in poštenimi štrucami belega kruha. Utegnilo jih je biti blizo sto, ki so razveseljeni in vsi srečni šli domú z lepimi darili.

Ti dečki med letom ob nedeljah dobivajo v družbi poduk v raznih koristnih rečeh, in posebno hvale vredna naredba gospoda vodnika Jan. Gnezda je tudi ta, da male darčke, ki jih mladenči dobivajo tu in tam med letom, dajejo shraniti gosp. vodju; kadar kateri kaj potrebuje za obleko itd., pa dobí, da si reči napravi. Tako se vadijo dan danes tako potrebne varčnosti. Opaziti je tudi, da so ti rokodelski dečki bolj olikani, priljudni in prijazni memo družih, katerih marsikateri novce zatracajo za smodke, sladkarije itd., si zgodaj pokvarijo zobe in želodec, nakopljejo marsikake bolezni, kakoršnih nesreč se obvarujejo ti, ki imajo pribežališe in nauk v prostorih katoliških rokodelskih pomočnikov. Svetujemo vsim mojstrom in rokodelskim načelnikom, tergovcem itd., naj svoje dečke dajejo v to napravo, in odgojali bodo dobre rokodelce, srečne ljudi.

Opomnimo naj poslednjič, da posebno lepo in ginljivo je bilo, ko je velika množica teh dečkov v god Marijinega oznanjenja pri sv. Jakopu imela skupno sv. Obhajilo.

Take naprave vse drugač pripomorejo k oblaževanju, k sreči in olikosti ljudstva, kakor pa marsikake pevske, plesavske in enake shajališča, katerih namen se poslednjič izhaja le v posvetnost in poželjivo nasladnost brez koristi za pravo srečo človeštva.

Iz hiralnice sv. Jožefa v Ljubljani, 19. sušca. Kako močno spoštujejo revni hiralci, hiralke z usmiljenimi sestrami in drugo hišno družino vred svojega hišnega varha sv. Jožefa, to se je prav spodbudljivo pokazalo o častitljivem prazniku njegovem, pretečeni

četertek. V predvečer okinčale so za vse dobro vnete in spretno sestre oltar sv. Jožefa v domači kapeli s cvetečimi cveticami in zimzelenom, z nizkimi in visokimi cipresami tako okusno, da je bilo veselje ozirati se na čistiljivi oltar sv. Jožefa, pred katerim je domači čast. gosp. duhoven s sestrami in hiralci proti večeru opravil litanije. Drugo jutro o poli šestih pa je bila daritev sv. maše pred izpostavljenim S. R. Telesom. Spreten orgljavaec iz orgljarske šole je z dobro izurjenim pevskim korom spodobno spremljeval sveto opravilo.

Med sv. mašo so do malega vsi pričujoči, z mašinimi strežniki vred, pristopili k sv. Obhajilu, prav obilno število; med temi bile so dve tuji sestri presv. Kervi iz Banjaluke v Bosni, ki ste o svojem potovanju na Reko ta dan dobile prijazno zavetje v hiralnici. Te sestre preguala je kulturna borba iz Nemškega, pozidale so si nov dom „sv. Jožefa v Nazaretu“, tri četerti ure od Banjaluke, ter ondi podučujejo zapuščene otroke naseljencev in domačinov.

Po opraviu v kapeli bili so obhajani po sobah onemogli hiralci in hiralke. — Nehote spominjal se je veren opazovalec pri tem gorečnosti in žive vere prvodobnih kristjanov, ki so imeli prelepo navado, med sv. mašo vsi pristopati k sv. obhajilu. Spodbudno bilo je opazovati, kako so ves ljubi dan dohajali v kapelico sv. Jožefa verni njegovi častivci, in priporočevali se velikemu pomočniku za pomoč v raznih potrebah, posebno, da jim spresi srečno zadnjo uro.

Vidil si med temi pobožnimi obiskovalci tudi lepo število meščanov v družbi malih otrok, ki so prihajali izročati jih in priporočati posebnemu varstvu sv. Jožefa. Po opravljenih litanijah popoldan je pevski zbor, prav primerno prazniku, zapel gniljivo pesem od sv. Jožefa.

Tako se kaže prelepi sad te naprave, ki ga uživajo ubogi bolni in hirajoči sebi v časnó potolažilo in dušni prid, ki pa gotovo tudi svojim dobrotnikom sprosi veliko milost.

Iz Željimske fare. Od časa, ko smo začeli za zidanje nove, v resnici potrebne cerkve tvarino pripravljati, in od dneva, ko smo vogelni kamen blagoslovili, sem že marsikteri lep dar sprejel, in se tudi v „Zgod. Danici“ zahvalil.

Ker so pa dobri — usmiljeni ljudje zopet z lepimi darovi mene in moje farmane razveselili, naj poterdim, da sem 18. sušca t. l. zopet prejel 86 gold. zbirk od g. vrednika „Zgod. Danice“, in prav priserčno v svojem in svojih farmanov imenu z zahvalo rečem: „Vsigamogočni naj tisuč- in tisučkrat poverne vsim, ki so darovali za našo novo cerkev. — in ker njim ne moremo drugač poveriti, hočemo pa vsako nedeljo in zapovedan praznik očitno za vse dobrotnike moliti.

Ko se pa enim zahvalujem, se drugim še priporočujem, da bi kaj darovali za našo novo cerkev, zakaj reveži smo, milodarov potrebni, ker stroškov bo 13.000, denarjev pa imamo komaj 3000, torej smo v velicah skerbih.

Upamo pa, da bo Bog nam pomagal, in da bomo še kakih milodarov od dobrih ljudi po „Danici“ prejeli. — V svojih farmanov in svojem imenu

Jurij Dernovšek,
farni oskerbnik.

Maribor. (Polporna duhovska družba.) Leto 1884, s katerim je dotekla 4. triletna doba društvenega poslovanja, bilo je za družbo po vsem povoljno.

Ob koncu l. 1883 je družba štela 251 udov. V teku l. 1884 jih je umerlo 6, pristopilo pa 16, namreč vseh 12 bogoslovcev 4. leta, in 4 duhovniki že v službi. Družba šteje tedaj ob preteku leta 261 udov.

Podporo je prejelo 36 družbenikov, dosihmal naj-

veče število; in razdelilo se je 2193 gold., dosihmal največa svota.

Milostljivi knez in škof so iz svoje vstanove darovali 413 gold. Prihranila je družba 64 gold.

20. sušca je družba prejela dedščino po pokojnem Škalskem župniku Ivanu Praženu, namreč 6. del proste zapuščine, in sicer 769 gold. Verh tega še volilo istega župnika 3000 gold., tedaj z vsem po odbitih potroskih ostane družbi 3382 gold.

24. decembra je došlo volilo pokojnega Velikonedeljskega dekana in redovnika nemškega reda, Mat. Frica, in sicer brez vseh potroškov 500 gld.

In vplačana vstanovna 300 gold.

Vstanovno premoženje se je tedaj v dejanski veljavi pomnožilo za 4247 gld.

Gledé na sledeči račun bo družba l. 1885 porabljenih dohodkov imela okoli 2700 gld., ki se bodo pa zmanjšali deloma po letnem vžitku iz Pražnovega volila po 135 gld. 75 kr., deloma po zidani družbenega hrama v Dobernskih toplicah.

Odbor ima že od leta 1879 dano nalogo občnega zbora, pridobiti kako primerno posestvo, naj bi ne bila vsa vstanovna skoraj edino le v državnih listinah založena. Ker pa pri sedanjih nepovoljnih gospodarskih razmerah polja in vinske gorice ne obetajo haska, je odbor izvršitev naloge od leta do leta odlagal. Še le l. 1884 mu je došla ponudba, po njegovi misli, nameu družbe vsestransko primerna.

Po raznih škofijah namreč ali že imajo, ali si, kakor ravno zdaj na Moravskem, prizadevajo, zgraditi na zdravih krajih zavode za bolene in bolehe, ali po hudih boleznih miru in krepčalnega zraka potrebne duhovnike. Dobrnske toplice se po zdravnikih jako priporočajo ne le zavoljo kopelj, ampak še bolj zavoljo vlažnega in milega zraka v mirnem goratem zavetju.

Z ozirom na vgodne zdravniške razmere je č. g. Dobernski župnik, dekan Karol Gajšek, odboru stavil predlog, družbi brezplačno prepustiti za tak hram jako primerno, njemu lastno selišče z lesom in za vert pripravnim pašnikom blizu cerkve in z razgledom proti toplicam, vsega skupaj okoli 1000 □ seznjev, katero posestvo je pred malo leti grof Mensdorf kupil za 650 fl. pa ga pozneje g. župniku prodal. Verh tega je ponudil g. dekan že priredjeno stavbarsko gradivo po jako nižani ceni, ter obljubil delo nadzorovati, da se cenó in pošteno doverši. Odbor je v seji dne 20. novbr. 1884 ponudbo sprejel in vkrenil prepis posestva na ime družbe duhovnikov. Te dni se bode delo začelo po načrtu, v odboru odobrenem.

Hram bode imel 7 sob za goste in 1 za strežništvo; kuhinjo, klet in druge potrebne prostore. Tako bo mogoče družbenikom tukaj za nekoliko časa dati primerno stanovanje ali namestu ali poleg podpore. Izbe pa od družbe nepotrebne se bodo po dekanovi skušnji prav lahko oddajale, ker mnogi gostje bolj tiho in mirno stanovanje ljubijo, kakor ga v velikem topliškem hramu nahajajo. Za slučaj oddaje vseh prostorov bo hram po dekanovi cenitvi lahko dajal 300 gld. čistih letnih dohodkov, ter primerno obrestoval v njem založeni kapital.

Bodi g. dekanu za dar, ponudbo in skerb s tem izrečena društvena zahvala.

Druga odborova seja se bode veršila mesca julija, tretja pa mesca novembra.

In ker je 4. doba 3letnega poslovanja dotekla, se razpiše ob enem po §. 20. dr. prav. občni zbor za dan 14. aprila, ob 10 uri predpoldnem v kn. šk. pisarni, pri katerem se bo volil novi društveni odbor.

Iz poreške škofije, 17. marca. Po tolikem in tolikem čakani imamo vendar zopet svojega višjega pastirja med seboj. 10. t. m. proti poldnevju pripeljal

se je med zvonjenjem zvonov mil. g. škof Dr. Ivan Flapp z vladnim parobrodom „Pelagosa“ v Poreč v spremstvu nekterih duhovnih zvoncev. Ljudstva se je vse terlo na obrežji in po mestnih ulicah, želeč vsaki videti svojega novega škofa. Spremljevan od mestnih dostojanstvenikov gre v stolno cerkev, da počasti Najsvetejše.

Potem so se mu poklanjale v škof. palači razne korporacije. 15. t. m., na nedeljo „Laetare“, tedaj prav 2 leti odkar je presv. knez nadškof goriški premil. g. Dr. A. Zorn bil tu intronizovan za škofa poreško-puljskega, bila je intronizacija tudi sedanjega mil. g. škofa. Vreme samo je napravilo že dan slovesen, ker bil je pravi pomladanski dan. Naroda je prišlo obilo od vseh strani, ker vsakdo je hrepenel videti tako dolgo pričakovanega nadpastirja. Stolna cerkev, kakor ona M. D. Angelske, bili ste okusno ovenčani z zelenjem in napisi. Ob 9 prične se svečanost. M. g. škof pripelje se v kočiji pred cerkev M. D. Angelske, kjer ga je pričakoval stolni kapitelj z mnogimi drugimi duhovniki in drugi dostojanstveniki z raznimi deputacijami.

(Konec prih.)

Dubica, 5. marca 1885. Zahvalno sem prejel poslane sa. maše, za ktere Bog plati! — Bosni obeta se rana pomlad, ker takrat, ko ste pri vas imeli polno debelega snega, imeli smo tukaj le samo dež. potem pa vedno tople dneve, da se zdaj na bolj vlažnih mestih že zelena trava prikazuje, črni tern pa in češnje pripravljajo cvetje, ter sem že vidil metulja letati pred oknom. Bog daj, da ne bi mráz posmodil preranega cvetja, kar se v berdoviti Bosni rado godi, prav kakor v Kranjski, da potem zdihujejo vertnarji. Orje se pa že tukaj dalj časa in seje zob (oves), pa popravljajo ceste, vsaj glavne, za stranske se ne zmení nikdo, in o deževju pogrezuje se človek po njih do kolén v blato. Glavne ceste pa mora popravljati vsak, bil on kristjan ali mahomedan. Tem poslednjim se je začelo povračevati, kar so njihovi dedovi zagrešili. Sploh terdè kristjani, da so jih mahomedanski spahije (grajšaki) za turške vlade posebno radi silili, da so morali delati o nedeljah; in zdaj vsaj tukaj okoli Dubice morajo še turki nedeljo praznovati, ne po vladinem ukazu, tudi ne iz spoštovanja do kerščanstva, ampak iz strahu pred kristjani, kateri so pos za povratek v Dubico siloma podpisali nekterim turčinom, ki so bili v nedeljo došli blizu njihovih sel derva sekati in domú voziti. Zdaj se boji vsak mahomedan v nedeljo delati iti proč od Dubice v kraje, kjer stanujejo kristjani, ter se upajo to delati samo v čisto samotnih mestih; zato je večina turška pri nas vsaj v nedeljo doma. Popred so turki kristjanu psovali kerst (križ) Kristusa, zdaj pa jim pravoslavni (razkolniki) obilno povračujejo poprejšnjo ljubav psujoč jim njihovega „svetca in džamijo“ (Mahameda in cerkev). Nekdaj derl in gulil je spahija svojega kmeta, kateri ga je moral vselej gostovati po vsi moči, kadar koli je došel v njegovo kučo (in radi dobrih gostij je spahija take pohode ljubil in toraj poljubno množil); zdaj dobiva došli turčin po splošnji tukajšnji navadi samo kavo brez pečenke in gostij, od ploda pa svoje zemlje dobi — ne tretjine, kakor mu gre, ampak šestino do desetino, kar mi je poterdil kmet na turški zemlji, rekoč, da že obirajo koruzo, ko je še vsa mlečna ter si jo pekó; kadar se vterdi, nosi se živali, kermadi (prešičem), dokler se jeseni vsa ne obere; kar je je pa ostalo še do jeseni onda se je polovica poskrije, da spahija prav malo vjame; in vsaj to leto sploh so tožili ti kmetje, da so dali več desetine caru, nego li tretjine spahiji, ker je bil desetar še dosti pravičen in oster, ter se ni dal tako mititi (mazati), kakor do zdaj.

Poradi takih okoliščin pa tudi propada turad (turčinstvo) strašno, ker si pri manjih dohodkih ne odre-

kuje nič od troškov. popred navadnih; pa tudi se jim ne poljubi začeti delati, kakor delajo kristjani. Nekdaj morali so v vojski vjeti kristjani državno roboto delati, posebno bedeme in tverdje (nasipe in terdnjave); tega se še stari Dubičani dobro spominjajo, kako se je delalo na turški strani proti slavnemu Lavdonu, kateri je to mestice v velike zadrege pripravil s svojimi bombami. Zda; pa se je vsa ta velikanska in močna tverdjá razvalila, in delati ter razvalivati so morali večí del turčini. Da se jim je nekako vse povernilo, dogodilo se je tudi njim, da jih je nadzornik dobro opsoval, ko so prejenjali delati brez dozvole (dovoljenja), kadar jim je muezin z minareta (klicar s mohamedanske cerkve) oznanjal čas njihove molitve.

Popred so mahomedani oholo prezirali vsakega kristjana, kateri je moral jašeč (jahajoč) ali vozeč se memo odličnijih turkov vselej stopiti na zemljo in počestiti jih; zdaj pa brez orožja so kakor riba brez vode, plahi in boječi; v šumo in sploh kerščanska sela nikdar ne gre samo po en turčin, ampak naj manj po dva do deset skupaj in gledajo, da se do mraka zopet v mesto povernejo, kjer se vedno boje, da bi jih kristjani ne otepli.

Iz teh čertic lahko vsak sklepa, da se mahomedanom resnično povračajo dela, ktera so njihovi dedovi storili kristjanom. Večkrat so me že turčini vprašali, kako je to, da oni tako hitro propadajo, ko si vlahi (razkolniki) pomagajo. Povedal sem jim odkrito, da oni po svoji veri med kristjani, katerih ne morejo in ne smejo več tlačiti in gaziti, ne bodo nikakor mogli izhajati; dokaz jim je Ogerska, kjer je v Budim-u turški paša gospodaril više od 150 lét; dokaz so jim Erdeljsko, Slavonija, Komanijska, Srbija, vsa bivša granica vojaška: povsod so po teh zemljah turki gospodarili, pa komaj premagani, so tudi že zemlje zapustili, ker pod pravično vladó, ktera brani delati krivico kristjanu, mahomedan obstati ne more, kar jim ravno zdaj očitno priča in poterdjuje Bosna, v kateri se verše in spolnujejo samo še poprejšnji čisto turški zakoni (postave), pa že propada turád, ker ne smé guliti in dreti kristjana, kakor so ga popred gulili in derli; njihovi kadije (sodniki) so namreč spahijam vse dovoljevali proti postavam delati, kar sedanja vlada ne dopušča. To je toraj prvi vzrok propadanja turškega; povedal pa sem jim še drugega, in ta je njihov „zakon“ (vera), po kateri njihove bule (ženske) zunaj hiše ne delajo nikdar nič, večina njih tudi znotraj v hiši prav malo; troške pa napravljajo velike te sladkopijske.

Pogosto je v kuči samo en možak, pa tropa žensk, in za vse te mora oni možak vse zaslužiti, vse donesti; to je preveč enemu. Res je takó, mi odgovori enkrat neki turčin, pa še hujše je to, da mi ženske pokradejo in za kavo pa sečer (cuker, menda angleški izgovor besede: sachar) potrosijo, kar jaz s trudom pridobim in domu prinesem. Pri nas veljá: kdor jé, naj tudi dela, dostavil sem jaz, in ker vsi v hiši delajo, zato tudi laglje izhajajo, kakor pa pri vas, kjer samo po eden delati mora za 5—8 ali še več lenuhinj. Pa kaj nam je storiti, me kateri dalje vpraša, in jaz jim odgovarjam: „Delati morate začeti vsi in štediti (varčni biti), ináče morate propasti.“ Ali zakon (vera) naš ne dopušča ženam zunaj hiše delati, mi zopet odverne. „Ravno zato nimate drugega pota: ali se pokerstite, ali bodete pa vsi propadli dokončno.“ Pa čemo se izseliti v Asiju, zopet kdo doda. Ali kaj ti bode pomagalo, ako se tudi izseliš? Tukaj boš prodal zemljo, novce potujoč potrošil, dodješ v Stambul, nikdo se ne bode zmenil za tebe, — kaj češ početi? želel si boš zopet nazaj v Bosno, ali ne bodeš imel s čim, tudi ne kamo. Ali ne znate, da so nekteri izseljenci, popred v Bosni prav bogati, tam v Asiji popolnoma prosjaki in berači? Zopet je tedaj bolje,

da vsak ostane, kjer je, bo vsaj več let vžival to, ker bi potrošil na potu v tujo zemljo v nekterih mescih.

Take in enake jim drobim, ter mi večina pričel prikimuje; ali pa v sercu tudi te moje besede priznava, vé samo on in Bog, drugi nobeden ne, ker so ti ljudje zviti in pretkani, da jih ni moč spreumeti (zapopasti). Spočetka obsede so se tolažili skozi 3 leta, da bodo kmalo zopet Sultanovi; ali leta so prešla, rešenja zarija jim še ni zasijala, vse je še tamno in černo zanje; zdaj že nimajo drugega upanja več, kakor „proroka“ Mahdija, o katerem po svoji domišljiji vsaktere reči pripovedujejo in upajo. Pa tudi o tem rekel sem jim, da bi moral isti njihov Sultan proti njemu vojsko poslati, ako bi dalje v Egipt prišel, kar pa nečejo verovati nikakor ne, in imajo menda tudi prav.

Tako se nahajajo turci v strahu in upanju, kaj bode z njimi; želé, da bi postali zopet Sultanovi; ako pa ni to mogoče, onda želé ostati pod Avstrijo, a nikakor ne bi hteli serbske ali ruske vlade, kar jim zopet ne more nobeden v greh šteti, saj bi se tudi katoliki teh po pravici bali, če tudi zdaj ne počivajo na ravno pernicah. Dosti sem napisal, torej z Bogom!

V Banjaluki je bila Šmarni dan (25. t. m.) blagoslovljena nova škofijska cerkev, v kateri je pa neki še le véliki oltar dodelan. Zelo velika je revšina te škofije, kakor ste pripovedovali dve sestri presv. Kervi iz Banjaluke, ki ste ravno prišli iz Bosne in pomoči išete za svojo ubožnico. Te sestre sprejemajo uboge sirote, ki jih imajo zdaj. Te tudi tujim naselcem, ki jih večkrat zadene kaka nesreča ali zadrega, dostikrat pomoč skazujejo.

Kako pa se godi novi škofovi stolici v Banjaluki, je jasno tudi iz g. Lahovega pisma, ki pravi: Zdaj imam pa še eno prošnjo! Presvetli škof banjaluški me je zaprosil, naj preskerbim njegovi katedralni (novi škofijski cerkvi v Banjaluki) vsaj dva keliha in ciborij, pa dva plajša za maše, ker zdaj ima samo enkrat za enega mašnika, pa bi radi po trije na enkrat maševali. . . Za kazule ni potreba dražih reči, vendar pa dosti močnih in stanovitno barve; bolje, da so kaj rožaste, kakor pa brez rož. (Tudi pravi, da more — v sili, se vé, veljati pri kazulah za belo in rudečo barvo plajš bel z rudečim križem v sredi, pa z velumom čez kelih na eno stran belim na drugo rudečim — ali po misijonsko narajen plajš more imeti obe strani (spodnjo in zgornjo) popolnoma izdelani, tudi s portami obšit, pa na vsaki strani drugo barvo. (Nekoliko bo že pomogel ljubljanski kapitel, kakor milgsp. škof Marijan po g. Lahu prosi.)

Iz Amerike. Wabasha, Minu, 3. sušca. Pri nas je bil to zimo strašen mraz, zdaj je pa začel sneg kopneti, ki je padel še sredi novembra.

Ravno smo imeli misijon skozi 9 dni pod vodstvom oo. jezuitov. Cerkev je bila vselej napolnjena, pridige izvrstne in prav oistre. Bilo je 1030 spovedanih (kar je gotovo veliko vmes med tolikimi krivoverci) in dva protestanta se pripravljata za sprejetje v sv. Cerkev. Grešniki, ki niso bili pri spovedi po 20 ali več let, so se z Bogom spravili; veliko skoraj popolnoma odpadenih se je zopet k Cerkvi povernilo. — Vreme smo imeli tako lepo, da bi lepšega želeli ne mogli, pota prav dobre in mesec je svetil, ter je ljudstvo od vsih krajev skupaj vrelo — po 3, 4, 5, celo 6 ur daleč . . .

Kadar pride iz Rima nazaj, kar se je v zadnjem cerkvenem zboru v Baltimori sklenilo, bom morebiti kaj pisal o tem, ker me je sreča zadela s Št.-Paveljskim škofom tudi pri zboru biti. (Iz tacega neposrednjega vira bi bile poročila silo važne, popolnoma zanesljive in močno koristne; živo torej prosimo, storite svojim roja-

kom to dobroto in veselje. Serčno povratno pozdravljeni od nas vsih imenovanih prijateljev! Vr.)

J. Trobec l. r.

Za véliki teden.

Valerij Maksim, kakor „Kat. Nov.“ pišejo, pripoveduje lep izgled o služabniku, kateri je daroval življenje za svojega gospoda. Bilo je to tako-le:

Njegov gospod, po imenu Tanopis, je bil k smerti obsojen. Odpravljeni so bili vojaki, da naj ga usmerijo v njegovem lastnem stanovanji. Služabnik pa je skozi zadnje vrata ven pustil svojega gospoda, oblekel se v njegovo oblečilo, na perst si nataknil njegov perstan, zaperl se v sobo njegovega navadnega bivanja in je čakal s stanovitno serčnostjo trenutka, ko so poslani vojaki s silo duri ulomili in misleč, da so zasačili obsojenega Tanopisa, so umorili njegovega služabnika. Reč je potem prišla na dan in darežljivost služabnikova je bila vse sploh občudovana in na deskah zgodovinskih so to dogodbo ohranili. Kakošne sluge pa je izredila framasonska naša dōba, to kaže nova dogodba, ko je sluga na Ogerskem potuhnjeno zadergnil in umoril svojega gospoda, prvega državnega vradnika v deželi! Pa pustimo to, obrnimo se na drugo primero.

Res je prekrasen ta izgled iz poganskega življenja, ko je sluga dal glavo za svojega gospodarja; toda keršanstvo ima še vse častitljivši izgled, ko se je Gospod daroval za hudobnega svojega hlapca.

Prijatelj prijatelju — po Jezusovih besedah — ne more veči ljubezni skazati, kakor če dá življenje za prijatelja; izgled nad to vzvišen tedaj je, ako kdo dá življenje za svojega neprijatelja. Taki izgled je v zgodovini edini: imamo ga nad Kristusom:

Oblekel je nase obleko našo, ker je človeško nato nase vzel. Nataknil je tudi nase Gospod Jezus Kristus naš perstan, to je, dolžno pismo, naše grehe in smert zanje. — To darežljivost Gospodovo premišluj, ko boš opazoval svete cerkvene obrede véliki teden in obiskoval Božje grobe, da boš občutke ljubezni in hvaležnosti obudoval, ne pa oči pasel ali zgoli ušés gladil!

Zlatomašniki ljubljanske škofije.

Letos bodo imeli sledeči duhovni pastirji zlato mašo:

1) Mons. Mih. Potočnik, spovednik pri čč. gospeh Uršularicah v Ljubljani. *)

2) Hane Janez, župnik na Ovsihah.

3) Lomberger Jožef, beneficij Komendi.

4) Prosen Ožbe, duh. pastir v Terbojah.

Naj tu še sledi zapisnik preč. zlatomašnikov, ki so že 50 let mašniki:

1) Krivic Janez, vpokojeni župnik in dekan, posvečen 23. sept. 1820.

2) Hinek Janez, vpokoj. župnik, posv. 7. okt. 1821. Ta dva gospoda sta bila posvečena še od premil. škofa in poznejšega nadškofa slavnega spomina Avg. Gruberja.

3) Merzel Jož., vpok. župnik; posveč. 26. avg. 1828.

4) Nakus Jožef, duh. pastir v Planini; posveč. 26. avg. 1828.

5) Urevec Janez, vpokoj. nunski spovednik, posv. 26. avg. 1828.

6) Skubic Janez, vpok. župnik, posv. 14. jun. 1829.

7) Polak Edvard, častni kanonik in dekan v Leskovcu, posv. 29. avg. 1829.

8) Cimbas Janez, duh. pomočnik v Toplicah, posveč. 29. avg. 1829.

9) Švinger Jožef, župnik na Verhu, posvečen 11. marca 1830.

* Oni z naraznimi čerkami so še v duh. delavnosti.

10) Skopec Andrej, misijonar v Ameriki, posvečen 21. avg. 1830.

11) Zarnik Anton, škof. duh. svetnik in župnik v Naklem, posveč. 21. avg. 1830.

12) Tedeschi Karol, škof. duh. svetnik, župnik, posv. 10. okt. 1830.

13) Bačnik Janez, župnik v Prečini, posveč. 19. jul. 1831.

14) Dremelj Andrej, župnik v Ratečah, posv. 19. jul. 1831.

15) Volc Juri, kanonik in stol. dek. v Ljubljani, posv. 19. jul. 1831.

16) Krašovic Anton, vpok. župnik, posvečen 26. jul. 1832.

17) Lipovšek Matej, vpok. duh. pastir, posvečen 26. jul. 1832.

18) Skubic Jožef, vpok. duh. pastir, posvečen 26. jul. 1832.

19) Smrekar Anton, vpok. župnik, posvečen 26. jul. 1832.

20) Steurer Juri, vpok. župnik, posvečen 26. jul. 1832.

21) Toman Janez, častni korzar in dekan v Moravčah, posv. 26. jul. 1832.

22) Malneršič Jožef, vpok. duh. pastir, posvečen 27. jul. 1833.

23) Gasperlin Gašper, vpok. župnik, posvečen 27. jul. 1834.

24) Pečar Janez, vpok. duh. pastir, posvečen 27. jul. 1834.

25) Poličar Jakob, župnik v Podbrezjah, posv. 26. jul. 1834.

26) Sežun Valentin, škof. duh. svetovalec in župnik v Dobropoljah, posveč. 27. jul. 1834.

27) Urajnar Franc, vpok. duh. pastir, posvečen 27. jul. 1834.

Izmed 27 zlatomašnikov jih je sedaj še delavnih v duhovnem pastirstvu 11, in nekteri izmed njih še teže in vročino dneva prenašajo brez duhovnih pomočnikov.

Drugi pa v zasluženem pokoju počivajo od truda-polnega delovanja, ter z molitvami in z daritvijo sv. maše podpirajo svoje delavne tovariše brate, ter tako zdatno pospešujejo bojovno cerkev Božjo na zemlji. Naj jih mili Bog še več časa ohrani!

V verstki zlatomašnikov nahajamo več soverstnikov še živečih; celo znati je, da je bilo okoli 30. leta tega stoletja veliko duhovnov posvečenih; le samo leta 1830 bilo jih je 48 posvečenih; tako, da so jih pokojni slavni škof Wolf dva dni posvečevali, in sicer vsaki dan po štiriindvajset.

Pri tem je v ljubljanski škofiji 35 duhovnov, ki so od 70 do 80 let stari, 70 pa jih je od 60 do 70 let starih. Toraj priletni gospodje darujejo svoj trud in stare dni svojemu prevzvišenemu poklicu. To je tem bolj koristno in potrebno, ker je zadnje leta le malo mašnikov bilo posvečenih. Verh tega pa nemila smert močno pobira duh. pastirje, zlasti v letošnji zimi, katero vsak precej čuti. Umerli so v kratkem eden za drugim: dekan Kovačič, župnik Markič po dolgem bolehanji, dekan Urbanček po hudi pljučnici in bogoslovec Zavodnik za sušico. Tu so gospodje vsih starosti. Dekan Kovačič umerl je, ker je bil močno v letih, 78 let bil je star, a vsupnilo nas je, ker je nagle nepričakovane smerti umerl, zjutraj je še pisal, zvečer bil je mrt, enak staremu drevesu, kterega teža snega podere.

Dekan Urbanček bil je v najboljših letih, pa kakor včasih vihar najbolj debele hraste in jelke s korenino izruje, tako je tega blagega gospoda pljučnica spravila v zgodnji grob.

Umerl je bogoslovec Zavodnik. Pri tem se je zgodilo, kakor se večkrat zgodi pri mladem drevescu, katero obilnega sadu obeta poznim rodovom. Kakor namreč sovražni červ končuje koreninice in mozeg drevescu, tako je sušica končala mlado, nadepolno življenje v veliko žalost, sorodovincev, bogoslovcev in duhovnih pastirjev.

„Ne veste ne ure, ne dneva“, govori Jezus. Žetev je velika, ali delavcev je malo; prosite Gospoda, da pošlje delavcev v svojo setev in potrdi s svojo milostjo one, ki Gospodov vinograd obdelovaje prenašajo težo in vročino dneva.

† P. Bonaventura Sell. Frančiškansko pokrajino sv. Križa zadela je velika zguba; umerl ji je 19. t. m. njen predstojnik, preč. o. Bonaventura Sell. Rodil se je ranjki 23. svečana l. 1820 v Korminu na Goriškem. Po dokončanih srednjih šolah stopil je v centralno goriško semenišče in bil l. 1843 mašnik posvečen. Bival je potem deloma nekaj ko učitelj pri neki plemeniti rodovini, nekaj ko dušni pastir v goriški nadškofiji do l. 1851. Istega leta pa je prosil za sprejem v frančiškanski red in bil uslišan. Naj tu omenim, da je ravno pred vstopom podedoval dokaj veliko svoto denarjev; ali niso ga od njegovega sklepa odvernili; prepustil je vse svojim sorodnikom in se napotil v novicijat, v Tersaški samostan nad Reko. L. 1852 poklicali so ga višji v Gorico, kjer je na domačem učilišču učil bogoslovje do l. 1875; kako natančno in vestno je ves čas spolnoval dolžnost novega poklica, znano je najbolj njegovim bivšim učencem. L. 1875 je bil zopet, in sicer kot vodja novincev, poslan na Tersat, kjer je z neutrudljivo marljivostjo in lepim izgledom spodbujal in napolnjeval izročeno mu duhovno mladež k pravemu serafskemu življenju. Njegov ljubeznjivi, mirni značaj, njegovo pobožno življenje vzbudilo je v sercu mladenčev zaupanje in ljubezen do blagega moža. Pa kaj bi ne? Saj je bil ranjki okinčan z vsemi čednostmi pravega redovnika; rekel je sam: „Nikdar se ne bom mogel Bogu dosti zahvaliti za to milost, da sem redovnik.“ Gotovo dovelj pomenljive besede, ki jasno kažejo vse njegovo življenje.

Pri vseh svojih obilnih opravilih z duhovno mladino pa ranjki ni pozabil drugih dolžnosti, ki mu jih je mašništvo nakladalo: bil je tudi priden delavec v vinogradu Gospodovem. Sosebno v spovednici je imel mnogo opravila; kedar je bil poklican, šel je vselej nemudoma. Kar mu je ostajalo časa, porabil ga je v molitev ali premišljevanje. Brez dela ga nisi našel ne trenotek. Zavaljo njegovih posebnih zaslug voljen je bil večkrat za samostanskega predstojnika in definitorja, leta 1883 pa so mu naložili težko butaro predstojnika cele pokrajine (pri ti priliki preselil se je zopet v Gorico); žali, da vladal jo je le poldrugo leto. Na sv. Jožefa dan je bil zjutraj še nad dve uri v spovednici; začelo pa mu je slabo prihajati tako, da je moral v posteljo. Zadel ga je še tisti dan dopoldne mertvoud zaporedom, da je kmali zgubil zavest, in ob eni popoldne izdihnil je svojo blago dušo, star 65 let. Naj mu Bog poverne, kar je terpečemu človeštvu dobrega storil.

Razgled po svetu.

Moravski bogoslovci z l. 1869—1885 so v spomin sv. leta Ciril-Methodovega cerkvi na Velehradu darovali predrag kerstni kamen iz kararskega marmorja.

Morava. Perva slavnostna osmina na Velehradu je pretekla, namreč od 14. do 21. svečana. Bila je pa nad vse pričakovanje častitljiva; 160.000 romarjev je

ondi opravilo pobožnost, in ti so bili največ iz Moravskega. Iz družih krajev se pričakujejo božjepotniki na spomlad, poleti in na jesen. Čast. g. kaplan Velehradski g. Vyhodil piše v slovaško „Kat. Novine“, kako je prepričan, da Gospod Bog sam na mogočno priprošujo ss. Cirila in Metoda vodi vso svetoletno slovesnost. Ta slovesnost, pravi, ima sicer sovražnikov, kakor sta jih imela v življenju naša aposteljna Ciril in Metod; toda, zanesimo se, da ti sovražniki bojo osramoteni in vera pa češčenje Ciril-Metodovo bode sijalo tem svetlejšje.

Olomovski „Pozor“ je te dni prinesel spomina vreden spis, da naj se vstanovi keršanska slovaška univerza na Moravskem. List pravi, da se ne smé pozabiti, da to sta bila mašnika keršanska, kterima se nam je zahvaliti za obvarovanje proti povodnji potujčevanja. Keršanski uk oznanovan po sv. Cirilu in Metodu, ta je bil tista moč, ki jih je obvarovala neblage osode bratov Polabljjanov. Tudi danes, da je edino to keršanstvo in njegovi nauki zmóžno oteti jih tujega laž-liberalizma. V znamenje hvaležnosti, meni „Pozor“, naj bi se postavil stalni spominek visokih keršanskih šol na Moravskem in temelji bi se dal položiti z dobrovoljnimi zbirkami o letošnji slavnosti Velehradski. V polnem teku je vstanovljanje katoliške univerze v Solnogradu za Nemce; v Olomovcu, najstarejši stolnici Moravski, pa naj se napravi vseučilišče za zahodnje Slovane.

Kakor jugoslovanski, tako so dali češki škofje — in ti skupni pastirski list, v katerem popisujejo djanje Solunskih bratov in skazujejo, zakaj so jima tudi Čehi dolžni hvaležnost. Potem živo kličejo vernike k ljubezni do apostoljskega stola in k ljubezni do bližnjega ter poslednjič, da naj skup brez ločenja narodnosti potujejo k ss. Ciril-Metodu na Velehrad in se tam vdeležujejo milosti svetega leta. — Tudi češki slavnostni odbor k tej božji poti spodbuja. Pervi vlak s potniki iz Čehov bode peljal potnike velehradske v soboto pred belo nedeljo.

Kaj je novega po svetu? Bogoskrunstvo, golufija in tatvina! Ne le evropejski, ampak tudi ameriški časniki naznanjajo polno tatvin, in zlasti tudi božjeropov po cerkvah in svetiših, in pa dokaj izmikavstev, zlasti po poštah in družih kasah. — Sad je začel hobotno poganjati. Povsod so vero odrivali: iz abecednikov in družih bukev, iz šol, iz pisaren in vraduj: namesto vere se je usedla v prostore tatvina, kraja, izmikanje in vsaktero sleparstvo in nezvestoba! Svet bode pomnil, kaj se pravi vero poganjati in lažliberalstvo pestovati.

Preganjanje kristjanov in vojska v Kini. Več ko 100 let je že, kar v Kini kristjane poganjajo in morijo. Komaj mine kako leto, da bi se ne slišalo o grozovitih mukah, ktere kristjanje terpe zaradi sv. vere. Na vsakih 10 let pa je gotovo veliko poganjanje kristjanov. Zlasti takrat, kader so si Kinezi kaj navskriž s Francozi ali drugim narodom, se doma mašujejo nad nedolžnimi kristjani. Tako je bilo lansko leto, ko se je začela v Kini vojska s Francozi, mučenih in pomorjenih veliko kristjanov. Njih število znaša več stotin: bili so nekaj domačini, ali pa francoski misijonarji. Francoska vlada je poslala zdaj zdatno vojno pomoč svoji armadi, vojskujoči se v Kini. Brali smo v časnikih, kako so Francoze Kineze na suhem in na morju zmagovali, ter jim veliko vterjenih mest uzeli in bark potopili. Videti je, da se tu božja previdnost poslužuje Francozov, po kterih Kineze strahuje in kaznuje zaradi poganjanja nedolžnih kristjanov. Resnica je pa tudi, da je ondi v Tonkinu in Kini največ francoskih misijonarjev in usmiljenk, kteri tam širijo božje kraljestvo in ajdovskim narodom prižigajo luč sv. evangelija. Francoska dežela, ki se zove naj starejši hči katol. Cerkve, največ stori za katol. misijone in spolnuje svojo historično nalogo, ktero ji je

Bog v izhodnjih deželah odkazal. Nesreča je, da francoska vlada, ki kaznuje neusmiljene pogane na Jutrovem, pa sama doma krivice dela katoliški Cerkvi in vernim katoličanom! Vidi se, da vlada Božja previdnost, ker to, kar framasoni delajo za slavo fraconskega imena, bode teknilo v čast imena Jezusovega, framasoni pa bojo osramoteni s svojim péhanjem zoper Gospoda in njegovega Maziljenca. Molimo med tem za brate in sestre v Kristusu, ki v izhodnjih krajih zavolj pravice poganjanje terpe, da bi jim Bog dal stanovitnost in srčnost v vojskovanji in skušnjavah, ter srečno zmago.

V Kini se po čudežih močno širi božje kraljestvo. Nekega dne pred kakimi 20 leti prinesla je neka ženska novorojenega otroka k vodi, da bi ga vanjo vergla in utopila. Ta otrok je bil imenitnih staršev, pa bil je spaka, ni bil človeku podoben. Usmiljena sestra, to viditi, vpraša ženo, kaj hoče storiti? Una ji odgovori, da bode otroka v vodo vergla. Tedaj ji reče usmiljenka, naj ji otroka malo pokaže, da bode zanj molila. Zdaj usmiljena sestra, vedoč da bode otrok utopljen, otroka v vodo oblije, ter ga kersti; in glejte, po prejetem sv. kerstu se je tako spremenil, da je bil najlepše dete. Tedaj pa una ženska več ni hotela otroka v vodo vreči, ampak hotela ga je izročiti njegovim starišem. Usmiljenka pa jo ustavi, rekoč: To pa ne gre kar tako, otrok je keršen, daj otroka nam, da bode tudi v keršanski veri izrejen, ali pa grem jaz tje v hišo njegovih starišev, da oni obljubijo otroka keršansko izrediti. Obe greste tedaj k staršem otroka; kteri so se silno čudili nad lepoto, ter nad čudovitim spremenjenjem svojega deteta. Usmiljenka jim tedaj začne razlagati čudovito moč sv. kersta, jim tako prepričavno in ginljivo govori o veri Jezusa Kristusa, da so tudi starši iz ljubezni do otroka sprejeli Jezusovo vero. Modro in previdno ravnala je usmiljenka, in Bog je bil žnjo; otroka je po čudežu tako spremenil, in po tem čudežu pripravljaj tudi starše k spoznanju sv. vere.

Mnogi enaki čudeži se ondi godé, kterih pa misijonarji zaradi ponižnosti nečejo razglasiti; zvemo jih še le po njihovi smerti. Tako Bog po čudežih budí narode iz spanja in teme, ter jih kliče in vabi v svoje kraljestvo.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Že čez 4 mesece bolan mladenec se tako-le priporoča v molitev: Brez čudeža več zdrav biti ne moram; če pa vendar še to veliko in nezasluženo milost dosežem, sem sklenil potem se odpovedati svetu in stopiti v samostan. Nadjam se v svojem zaupanji na pomoč Marije, sv. Antona, sv. Frančiška; ne bom osramoten! Torej se priporočam še eukrat ves v Božjo voljo vdan. Zraven pa tudi v pobožno molitev in spomin priporočam očeta in sestro, ktera sta v god sv. Lenarta l. l. v Gospodu zaspala. Sestra je bila tudi zapisana v družbo N. lj. G. presv. Serca, ktero je zmeraj lepo častila in na zadnjo uro Njene mogočne pomoči se gotovo vdeležila. — Neka prav huda zadeva za polajšanje več osebam. — Mladenec, da bi izvolil stan Boga na čast in sebi v zveličanje. — Deklica, priporočena N. lj. G. in sv. Jožefu za zdravje, ako je Božja volja. — Zelo revni bolnik Jožef. — Ze dolgo časa hudo bolna oseba prosi N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa za ljubo zdravje, da bi mogla svojo dolžnost spolnovati, ako je Božja volja. Tudi sama opravlja v ta namen 9dnevnic. Uslišanje hoče v večjo čast Božjo, N. lj. G. in sv. Jožefa v „Danici“ razglasiti. (Op. Sv. maša je opravljena.

Vr.) — En ud neke družine se je že na dobro obrnil, priporočena pa je cela družina v molitev za pomoč in milost, da bi jih prava luč obsijala in pozivljala na pot zveličanja. — „Pravična rešitev neke sitne zadeve“ — toliko bolj živo priporočena, ker bo tudi v korist ubožnih, ako se srečno reši. — Mladeneč za poplajšanje. — Nekdo v dušnih zadevah. — Duhoven v velikih stiskah. — Oseba že delj časa v velikem notranjem terpljenji zaradi ss. zakramentov, goreče priporočena žalostni Materi Božji za pomoč. — Oseba, ki jo je Bog že z boleznijo k pokori klical, pa še odlašala svoje reči poravnati, v novo priporočena. — Žena, zlo pijanosti vdana, zopet priporočena v bratovsko molitev, da bi se na priprošnjo N. lj. Gospé in sv. Jožefa spreobrnila in si rešila dušo; serčno so prošeni bratje in sestre in vse pobožne duše, naj prosijo zanjo, da bi se poplajšala, svojih otrok ne pohujševala in tudi drugim ljudem ne bila v spotiko.

Zahvala.

Preserčna zahvala presv. Sercema Jezusa, Marije, sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Deodatu, za uslišanje prošnje zaradi neke mladine in nje poplajšanja.
V Ljubljani, 16. sušca 1885. M. K.

Zahvala.

Zavoljo precejšnega ukradenega denarja bi bila jest obdolžena, ko po okolišinah ni bilo mogoče na drugega misliti. V tej zame žalostni stiski in zadregi se zatečem k sv. Jožefu in k sv. Antonu Padovanskemu, naj me opravičita in pravega tatú dotičnim ljudem naznanita; in — oh! hvala njima: uslišana sem bila, ker prav čudežno se je v malo urah zvedel pravi tat.

Zopet v drugi hudi sili sem se zatekla k tema velikima pomočnikoma, da bi sprosila pomoč svojim bližnjim sorodnikom, kateri so bili v zadnji veliki zadregi. Bodi njima češenje in hvala: ko je sila prišla naj večji, je bila njuna pomoč naj gotovši, nepričakovano mi je bilo dano, da z dosti manjšim zneskom, kot sem se bala, se jim je dom rešil. Zato naj bo usmiljenemu sv. Jožefu in sv. Antonu očitna in priserčna zahvala! B.

Koledar za prihodnji teden:

30. sušca. S. Rihard, 12letni mučenec. — 31. S. Benjamin. — 1. malega travna. S. Hugon. — 2. Veliki čertek. S. Frančišk Pavljan. — 3. Veliki petek. S. Pankracij. — 4. Velika sobota. S. Izidor. — 5. Velika noč ali vstajenje N. G. J. K. S. Vincencij Fererij.

Posvečen je mesec mali traven (april) častitljivemu od smerti vstajenju Jezusa Kristusa. Opravi vredno velikonočno spoved in obhajilo, ako tega še nisi storil, in ohrani čisto vest.

Listek za raznoterosti.

Praški kardinal Švarcenberg je na Dunaju 19. t. m. hudo obolel.

V serafski provinciji sv. Križa: Umerla sta: V Nazaretu č. P. Anastazij Ant. Ramovš, rojen l. 1820 na Trati nad Škofjo Loko, v red stopil 1840, slovesno obljubo storil 1843, posvečen 1844. Priporočen v molitev, zlasti sošolcem. — V Gorici pa je 18. t. m. umrl za mertudom prečast. P. provincijal B o n a v e n t u r a Lov. Se', roj. na Goriškem 1820, v red stopil 1851, obljubo storil 1852, posvečen še zunaj reda 1843. Bil je sicer bolehen, vendar je še zjutraj spovedoval čez dve uri; alabo mu prihaja, mora zapustiti spovednico in ob eni popoldne dušo izdihniti. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: G. D. Brodnik 1 šmarni tolar = 2 gl. — Iz Rakitine po č. g. J. Rozmanu, župniku 5 gld. — Nabirk iz Idrije po preč. g. dekanu J. Kogej 31 gld.; posebej g. podobar J. Tavčar 5 gld. — Nekteri dijaki 1 gld. 20 sld. — 20 gl. s pristavkom: „1 memento za bolno sestro A. Pf.“ — Č. g. župnik Ant. Jamnik 2 gl. — J. M. 3 gl. — Iz Kroke po č. g. župniku 30 gl. — Sela pri Kamniku po čast. g. župniku Ant. Stenovicu 15 gld. — M. Š. prosi blagoslova za dušni in telesni blagor 5 gld. — Čast. g. župnik Jan. Demšar z Ledin zbirke 15 gld. — Iz Žuženberka posl. čast. g. župnik M. Tavčar 60 gld. — G. Jan. Dogan 2 gld.

Ad libitum Fin. min.: Dober prijatelj 10 gld.

Za potrebne cerkve naše škofije: Homec po čast. g. župniku Ant. Lušinu 18 gld. 70 kr.

Za sv. Detinstvo: Iz Celja č. S. Marija Suhač 4 gl. (Knjižice z drugim v kratkem). — Č. g. Fr. Perpar v Trebnjem 10 gld. — Čast. g. L. Zaletel v Šentvidu nad Ljubljano 19 gld. 50 kr. — Iz Sel pri Kamniku 1 gld. 72 kr. — Iz Boh. Bistrice po g. Ravniku 22 gld. 52 kr.

Za kapelo v Marijanišču: Zbirka v farni cerkvi na Jezici 20 gld. 39 kr. — X. v Ljubljani 28 gl. — Gregelj Franc 5 gl. — Neimenovan 3 gld. — Dohodki pri tomboli 61 gld. 86 kr. — Matija Stele 1 gld. — J. M. 3 gld. — Č. g. župnik Fr. Teran 2 gl. — Neimenovana 2 gld. — M. Trilar 1 gl. — Čast. g. Val. Skul 3 gld. — Vodiška župnija 36 gld. po čast. g. župniku.

Za cerkev v Želimljah: M. Trilar 1 gl. — J. M. 2 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: J. V. v Idriji 6 gl. — Neimenovana 5 gld. — Križkarjeva družina iz Preser 3 gld. 22 kr. — Za zvonove te cerkve Jan. Borc. 50 kr. — Čast. g. V. Orehek 1 gld.

Za bratovščino N. lj. Gospé presv. Serca: M. Trilar 1 gl.

Za kapelo sv. Cirila: Gospodičina Mimi Pfefferer 5 gld.

Za kapelo sv. Jožefa v Kuteževem: 1 gl.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. kapl. V. Orehek 1 gld. — Č. g. M. B. 1 gld. — Č. g. žup. J. Marolt 2 gl. — Čast. g. kapl. A. Kukelj 2 gld. — Iz Žuženberga čast. g. M. Tavčar 5 gld. — Čast. g. J. D. 3 gld. — Čast. g. župnik K. Lapajne 1 gld. — Jozefa Jeran 1 gld. — Čast. g. župnik Ant. Lušin 1 gld. — Neimenovan 2 gld. — Neimenovana 2 gld. — Prečast. g. misijonar dekan J. Trobec 5 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

P. Met. P. v Nov. m.: Prejeli den. s pristavkom: „Pismo“; pa pisma še ni. Prosimo pojasnila.

G. K—v v M.: Priserčna hvala za oboje. Sicer zelo po navadi. — Vale! —

G. L—ki: Prav lepa hvala! Vse se bode zgodilo.

G. —r—v Č.: Zaradi „Dan.“ je opravištvu naznanjeno. Hvala in brat. pozdrav!

G. A. St. na S.: V kratkem pride na svetlo 6. zvezek „sv. Det.“ in potem dobite po pošti dočeljeno.

G. L. v Dob.: Pismo došlo; hvala! Naročilo se bode opravilo.

Barb. R. v Idr.: Letniki „Zg. Dan.“, ki so bili na ponudbo, so vsi razdeljeni med pridne dijake.

G. O—k v Č.: Zastran „Danice“ naznanili opravištvu, pozdravljeni:

G. Jegl. v Ser.: Zbirke A. L—h došle. Pozdravljeni!

G. J. v Jav.: Vse je in bode opravljeno. Vesele praznike!